

The book cover features a dark, atmospheric background with a night sky filled with stars and a bright, sun-like starburst at the top center. A large, jagged rock formation hangs from the sky on the right side. In the lower half, a blue, irregularly shaped banner contains the title and subtitle in red, stylized text. The left edge of the cover is decorated with a red and black diagonal striped pattern.

EDGARS AUZIŅŠ

DŽUNĢĻI

SAGLABĀJĪET
NOSĒPUMU DZĪVU

Edgars Auziņš

Džungli. Saglabājiet noslēpumu dzīvu

«Автор»

2024

Auziņš E.

Džunġli. Saglabāġiet noslēpumu dzīvu / E. Auziņš — «Автор», 2024

Tālajā nākotnē cilvēki ir apguvuši tuvo kosmosu un iepazinušies ar daudzām galaktikā dzīvojošām saprātīgām būtnēm, līdzīgām un atšķirīgām no cilvēkiem, kosmosa kari un citi mazi un lieli konflikti ir atstāti aiz muguras, un beidzot, sadalījuši sagrābto laupījumu, zemeslīdieši ir sākuši pētīt tālās galaktikas.

Содержание

1. nodaļa	5
2. nodaļa	8
Конец ознакомительного фрагмента.	13

Edgars Auziņš

Džungļi. Saglabāji noslēpumu dzīvu

1. nodaļa

Planēta "Ošmira", kurā dzīvo rase, kas izskatās ļoti līdzīga cilvēkiem, bet neuzskata sevi par tādu. Bagāta tirgotāja māja. Mājas īpašnieks ir Agzams.

Ar eksotiskiem ziediem apvīta lapene sniedza patvērumu no tveicīgās vasaras saules. Silts vējiņš pūta pāri diviem sarunas sakarsušiem gados veciem vīriešiem, kuri, dzerot karstu aromātisku tēju, jautri plāpāja. Viņi atcerējās savu jaunību un uzvarētās cīņas, draugus, kuri palika dzīvi un tagad mierīgi dzīvo uz dažādām galaktikas planētām un audzina savus mazbērnus.

"Labi, ka tu atnāci pie manis, Arsēnij," mājas saimnieks smaidot sacīja un piepildīja viesu krūzi ar aromātisku tēju, es tevi neesmu redzējis 30 gadus, protams, ka tu esi mainījies, bet tavs ķermenis. t uzpampusi no taukiem no mierīgas dzīves, tu joprojām esi tikpat stalts un stiprs, kā manā jaunībā.

"Tā kā jaunībā vairs nebūs kā agrāk, vecums dara savu, tāpēc skatos uz saviem dēliem un saprotu, ka sen vairs neesmu bijis. Ķermenis varbūt nav piepildīts ar taukiem, bet spēks nav tas pats, sāka sāpēt kauli, man bieži sākās apātija, dažreiz gribas atkāpties un visu sadedzināt ar zilu liesmu. – Viesis atbildēja, – bet tad es paskatīšos uz saviem dēliem, viņi ir izglītoti, spēcīgi un daba ar savu inteliģenci viņiem nav kaitējusi, bet viņiem nav pieredzes un ja nebūtu mēs vecā gvarde, mēs ir pielāvuši tik daudz kļūdu, ka līdz sirmam vecumam to nevarētu atrisināt.

– Varbūt ir vērts ļaut viņiem kļūdīties?

– Varbūt tas ir tā vērts, bet es nevēlos, lai viņi tās labo visu savu dzīvi, manas jaunības kļūdas man maksā pārāk dārgi, es nevēlos, lai tās atkārtotu manu likteni, tāpēc cenšos viņus vadīt pareizais ceļš. – Arsēnijs atbildēja.

– Jūs joprojām neesat atradis viņai aizstājēju? – klusi jautāju. Sievietes vārdu nevēlējos minēt – pamanīju, kā pēc mana jautājuma vecajam biedram izbalēja acis: viņa mīļotā nomira kopā ar zinātniekiem, kad viņu mierīgajai zinātniskajai kosmosa stacijai uzbruka pretinieki. Viņi slepeni pielīda pie mierīgās stacijas un izšāva no ieročiem, nevienam glābšanas transportam neizdevās izlidot no stacijas.

– Vai ir iespējams atrast aizstājēju sievietei, kuru viņš mīlēja vairāk par dzīvi? Neiespējami. "Es apprecējos ar brīnišķīgu sievieti, kura man dzemdēja divus dēlus, mēs labi sapratāmies, sapratāmies un cienījām viens otru, bet tas bija savādāk, nevis aizstājējs, tikai cita dzīve," Arsēnijs atbildēja, "un tagad es gribu dzīvot, lai redzētu savu mazbērni, bet dēli izvēlējās bīstamas profesijas, neteikšu, ka nemēģināju viņus atrunāt, mēģināju, laikam nepārliecinoši, bet tagad baidos par viņiem.

– Ko dara tavi dēli?

– Abi ir mazo zinātniskās izlūkošanas vienību komandieri. Viņu komandas ir pirmās, kas nolaižas uz jaunām planētām, lai veiktu izlūkošanu un savāktu floras un faunas paraugus, un es saraujos katru reizi, kad zvana mans komunikators.

– Jaunas planētas var būt briesmīgākas par bruņotu ienaidnieku, pēdējo ir vieglāk aprēķināt, jūs vismaz zināt viņa galveno mērķi un nekad nezināt, ko jūs varat satikt vai atklāt uz jaunas planētas.

– Un tāpēc es esmu šeit, piedod, Agzam, ka pēc 30 gadiem ierados bez brīdinājuma un pat ar lūgumu, atvainojiet, tas notika tā.

"Es domāju, kad jūs nonāksit līdz sava apmeklējuma punktam." Jūs domājat, ka es nesaprotu, kāpēc jūs esat šeit, acīmredzot, es esmu pēdējā iespēja.

– Ne pēdējā, bet neviens man nepalīdzēs, izņemot tevi.

"Tātad tas ir vienīgais," atbildēja mājas īpašnieks un, atspiedies uz spilveniem, gatavojās uzklaut savā vecā militārā drauga lūgumu. Viņš noteikti viņam palīdzēs, tas ir goda jautājums. Kad viņš bija ievainots, Arsenijs aizveda viņu uz kosmodromu, lai iekrautu viņu glābšanas kuģī un nogādātu kosmosa stacijā, un pēc tam sēdēja netālu no slimnīcas kastes, līdz viņš atguva samaņu. Bet viņam nekad nebija iespējas atmaksāt Arsenija parādu, sākumā viņš ilgu laiku atradās medicīnas kastē, ārsti viņu savāca pa daļām, un tad, kad viņš varēja atgriezties dienestā, karš beidzās un viņš godam atbrīvots.

– Zini, Agzam, es nekad neesmu apstiprinājis dažus jūsu planētas likumus, es nesapratu, kā jūs, inteligenta un tehniski attīstīta rase, varat nodarboties ar dzīvu preču tirdzniecību dažādām personiskām vajadzībām. Bet tagad esmu vienkārši izmisumā, baidos, ka pazaudēšu savus dēlus, kuri ar mani neapmierinātību pildīs savu pienākumu, un baidos, ka nevarēšu sagaidīt savus mazbērņus.

– Uz kuru planētu dosies tavi dēli?

– "Asfit", vidēja izmēra planēta, kaimiņu galaktikā divas trešdaļas ir klātas ar necaurīdīgiem džungļiem, vienu trešdaļu nesen izstrādājuši mūsu militārpersonas un zinātnieki, neviens nav redzējis saprātīgas rases, ir daudz dzīvnieku, vairums no tiem ir bīstami plēsīgi radījumi, kas nenoniecina mieloties ar cilvēka miesu un ne tikai plēsoņām gribas nogaršot cilvēka miesu, paši džungļi ir biedējoši, it kā dzīvs, skatās tevi, gaida, un, ja tu vienkārši novērsies, pazaudē. Tavu modrību uz minūti, viņi tevi apēdīs.

– Tātad tev vajag raganu?

– Zini, Agzam, man, militārpersonai, kas ir klaiņojis kosmosā un prot šaut gandrīz visu veidu ieročus, un viņam ir arī akadēmiskais grāds, man ir kauns to atzīt. Bet es uzskatu, ka raganas pastāv, es uzskatu, ka daudzas parādības nevar izskaidrot ar zinātni, un es pat ticu maģijai. Es nekad neesmu bijis liecinieks nekādiem maģiskiem rituāliem, bet es ticu.

– Vai vēlaties viņu ierakstīt kāda sava dēla atslēgā?

– Jā, jaunākajam mans dēls ir pārāk karsts, viņš ir pārdrošs, un es par viņu baidos vairāk nekā par vecāko.

"Jaunība ir neprātīgu darbību laiks," es atbildēju, "varbūt jūs paņemsiet savam dēlam labāku miesassargu?"

"Dēls nenovērtēs šādu aprūpi." Es vēlos, lai viņš nepazūd šajos bēdīgi slavenajos džungļos, bet viņš pats var tikt galā ar plēsīgiem dzīvniekiem un kareivīgiem intelligentu rasu pārstāvjiem, ne velti viņš ar izcilību absolvējis militāro akadēmiju. Jūs zināt, kā viņi tur gatavo, viņš ir izcils karavīrs, bet jūs nevarat cīnīties ar džungļiem, jums ir jāsaprot un jārunā ar viņiem.

– Un, kad tavs dēls vienosies ar džungļiem, ko tu darīsi ar raganu?

– Būs citi džungļi, es viņu iekļaušu pulkā uz pilnu algu ar labu algu un pieteikšu pilsonību, militāristiem tas ir vieglāk nekā civiliedzīvotājiem, pēc gada viņa kļūs par Zemes pilsoni, un kad viņa aizies pensijā, viņa varēs nopirkt sev mājokli un kārtīgu maltīti.

"Tad tev būs jāpaliek pāris dienas, raganai jānokārto dokumenti."

– Agzam, būtu labāk, ja tu man par to nestāstītu, bet tikai teiktu, ka tev jāpaliek ilgāk. Jūs nevarat iedomāties, kā es jutos, es pārku dzīvu produktu, cilvēku.

– Ne tikai cilvēks, jūs pārkat jaunu meiteni, kuru nolaupīja no vecākiem 6 gadu vecumā un ieveda vergu tirgū, kur es viņu nopirku par mazu naudu, jo tirgotājs bija stulbs un nesaprata, kāda viņam vērtība. bija viņa rokās.

– Kāpēc Agzam, tu man to saki? – Arsenijs skumji jautāja.

– Lai jūs zinātu, ko jūs ņemat, un saprastu, kā pret viņu izturēties. Neatkarīgi no tā, ko jūs domājat par manu biznesu, es nekad neesmu noliecies pret nežēlību, un mani vergi vienmēr ēda sāta sajūtu un nepiedzīvoja vardarbību. Es tos nepērku gultas priekiem, es audzinu no viņiem dažādu specialitāšu karotājus, maniem miesassargiem un apsargiem ir laba reputācija un tie ir ļoti dārgi, un tie, kuriem ir ekskluzīvākas specializācijas, ir vēl dārgāki.

– Vai tu tik taktiski runā par algotiem slepkavām un spiegiem? – Arsenijs jautāja.

– Nu, kāpēc tikai par viņiem? Man arī ir auklītes-miesassargi, ļoti dārgas, labi izglītotas un var ne tikai nosargāt, bet arī iemācīt bērnu un nevajag algot skolotājus, svešus un tāpēc neuzticamus, un dārgākie ir drošības sekretāri, tie ir īpaši novērtēti ne tikai par spēju glābt augsta ranga amatpersonas dzīvību jebkurā situācijā, nepieciešamības gadījumā viņu paslēpt, izvest dzīvu no jebkura nekārtības, to galvenā vērtība ir viņu inteliģence un izcilā izglītība, prasme ne tikai rakstīt un lasīt vairākās valodās, bet arī izdarīt secinājumus un paredzēt sekas. Šie cilvēki tiek pieņemti darbā valdībā un iekļauti gaidīšanas sarakstā.

– Es biju pārsteigts, es par to nezināju. Vai raganas ir vērtīgas verdzenes? "Arsenijs klusi teica: "Man sāp kakls pats vārds, es nevaru to pieņemt."

– Tu pieņemsi. Kad bijām sabiedrotie, zemiešus neinteresēja mūsu paražas un likumi, mēs viens otru pārbaudījām kaujā, cīnījāmies plecu pie pleca, paļāvāmies viens uz otru, uzticējāmies un nekļūdījāmies. Ienaidnieks ir kritis, kas jūs tagad uztrauc? Mēs esam dažādi, bet arī tad bijām atšķirīgi, un jūs un es esam uzvarējuši vairāk nekā vienā kosmosa kaujā un esam pārāk daudz reižu aizsedzis viens otra muguru, lai tos varētu saskaitīt, tad kāpēc vārdi pēkšņi iespiežas mūsu rīklē?

– Atvainojiet, Agzam, bet jūs joprojām neesat atbildējis uz manu jautājumu.

– Raganas ir vērtīga prece, tās pērk ļoti bagāti tirgotāji un augsti politiķi, tās var ne tikai aizsargāt saimnieku vai viņa tuviniekus, tās var arī nogalināt, būt padomdevējas, spiegi, sekretāri un pat pavadoni neprecētām meitenēm, pasargājot tās no aktīvo vīriešu uzbrukumi.

– Vai viņiem māca visas šīs gudrības?

– Viņi trenējas, bet ne visi. Būtībā raganām ir unikālas spējas, un apmācība ir balstīta uz to. Bet sapratu, kam tev vajag, tagad ejam uz pirti. Kamēr jūs izbaudīsiet ūdens procedūras un manu mazgātāju un masāžu meistarību, es sakārtošu raganai dokumentus, kāds vārds jums patīk?

– Agzam, atbrīvo mani no šī, izvēlies vārdu pats vai ļauj raganai izvēlēties. Lūdzu, nepievienojiet problēmas manai sirdsapziņai, saprotiet mani, es jau esmu sirdsapziņas parādā, tas man atgādinās par manu pienākumu, un tas notiks pavisam drīz.

"Labi, lai ragana izvēlas," es atbildēju un piecēlos kājās, "ejam, es tevi aizvedīšu uz pirti, un tad mēs iesim uz teātri, tu gūsi nesalīdzināmu baudu un, ja vēlēties, tad es Uzaicināšu tev uz nakti kādu karstu meiteni, lai tu vari gulēt.

– Rūpējies par mani, Agzam, es jau esmu pārāk vecs šādām izklaidēm, es dzīvotu, lai redzētu savus mazbērnus, bet es pat nedomāju par nakts izklaidēm pēc sievas nāves, un nav jēgas sākt.

– Nu, vai zini, tu neatteiksies no teātra?

– Nē, es noteikti iešu uz teātri, cilvēks nedzīvo no maizes vien, mums vajag arī garīgo barību, un jūsu teātri ir slaveni visā galaktikā.

2. nodaļa

Divas dienas vēlāk. Arsenijs.

Šodien man jāpamet planēta, es atpūtos 20 gadus, Agzam man nodrošināja kultūras atpūtu: teātri, deju izrādi vienā no labākajām iestādēm pilsētā un vienkārši braucienus uz skaistākajām vietām galvaspilsētā un priekšpilsētās. . Pēc 30 gadu atšķirtības viņi vairs nepameta, bija sakrājis tik daudz ziņu, ka viņi nevarēja beigt runāt. Šķiet, esam nopietni vecāki vīrieši, nevis tenkas, bet ļoti gribējās komunicēt, atcerēties jaunību un pagātnes cīņas. Kad mēs atkal tiksimies? Droši vien nekad, mēs neesam jaunieši, garie lidojumi kosmosā nogurdina, un uz mūsu planētām ir ko darīt, atkal bērni, kuriem nepieciešama uzraudzība, un, ja parādīsies mazbērni, tad ciemos nebūs laika.

– Varbūt mums vajadzētu atvadīties? "Es klusi teicu, uzmetot jaku pār pleciem.

"Kaut kas man saka, ka tu vairs neparādīsies, mani iepriecina viena lieta – es samaksāju parādu, meitene jau ir šeit." Vai satiksies?

"Es gribētu apskatīt, bet mēs parunāsim lidojuma laikā," es atbildēju.

– Neesmu pārliecināta, kas būs, viņai nepatīk sarunas, viņa runā tikai uz lietu, ja pasūtīsi, tad atbildēs, bet vienziņbē negaidi detalizētas atbildes un paskaidrojumus, nesīs. pasūtījumu nekādos apstākļos, bet viņa nepaskaidros, kādā veidā, viņa izgājusi labu skolu, kas viņai bija sagatavota, lai segtu spiegu un algoto slepkavu atkāpšanos: operācijas sagatavošana, kravas un cilvēku evakuācija, un pats galvenais. , apgabala iepazīšana, domāju, ka šīs prasmes viņai ļoti noderēs jaunajā darbā. Viņa prot atrast ceļus jebkurā vietā, zina visu zināmo dzīvnieku paradumus un ļoti labi pārzina augus, kāda maģija viņai ir, nezinu, raganām grūti noteikt, viņi parasti zina nedaudz mazliet no visa, vienu es zinu, ka viņa jūtas lieliski jebkurā dabas ainavā, tā ir viņas stihija. – Agzams atbildēja, – rūpējies par viņu, raganas dzimst reti, un tās tiek rūpīgi slēptas.

Tad viņš atvēra durvis un kādam kļiedza. Iekārtojos krēslā, nezinu kā runāt ar meiteni, dot pavēles, viņa vēl nav iestājusies dienestā, kā ar sievieti uz mūsu planētas, nesapratīs, laikam nemācīja viņai šis.

"Iepazīstieties ar Arseniju, šī ir Aiša," sacīja Agzams.

Istabā ienāca gara auguma meitene, tieva un lokana, ģērbusies garā, platā kleitā ar šķēlumiem sānos līdz ceļiem. Kājās bikses un mīksta kurpes ar plānām zolēm, galvā interesanti aptīts lakats: aizsedz ausis un pieri, bet atklāj skaistu garo kaklu, tad visu klāj kleita, pat plaukstas ir. pārklāts ar garām piedurknēm, un pirksti ir gari un plāni. Spriežot pēc tumšajām vara krāsas uzacīm un skropstām, meitenei jābūt sarkaniem matiem, un viņas acis ir brūnas, lielas, skaistas, nedaudz izklātas ar zīmulī. Deguns mazs, glīts, nedaudz uzgriezts, augsti vaigu kauli, lūpas vidēja biezuma, tumši rozā krāsā, sejas ovāls maiga, pienaina āda un uz deguna un vaigu kauliem vasaras raibumi – mazi saules punktiņi. Viņa nav skaistule, bet viņa ir tik jauka meitene, es tikai vēlos viņu apskaut un pasargāt no likstām, viņa šķiet trausla un neaizsargāta, bet es esmu pārliecināts, ka tas tā nav.

"Mani sauc Arsenijs," es stingri saku, skatoties meitenes acīs. Nevienu emociju, bet viņa uzmanīgi klausās: "Jūs lidojat ar mani uz planētu "Asfit" un iesaistāties nelielā zinātniskās izlūkošanas vienībā, mēs tūlīt izlidosim.

Aisha pat nepamirkšķina, viņa stāv un klusē.

– Vai viņa mani saprata? – jautāju Agzam.

– Es lieliski saprotu, viņa runā trīs izplatītākās valodas, ja gribi, lai viņa atbild, vajag pasūtīt.

"Tas nav nepieciešams," es atbildēju un devos uz izeju.

Mēs gājām līdz mašīnai, meitene gāja mums aiz muguras un nesa rokās nelielu somiņu ar personīgajām mantām. Es neatskatījos, Agzams nemaz nereaģēja, it kā tas būtu nepieciešams. Ar viņu viss ir skaidrs, viņš ir pieradis, ka viņa, sauksim viņus par skolēniem, neapšaubāmi izpilda pavēles, bet es esmu militārists un manā pakļautībā ir karavīri, nevis vergi, un es nevaru būt tik mierīgs. Karavīri

dienē un ir pienākums pildīt manas pavēles, bet viņu dzīvība nepieder man, vergi ir pilnībā atkarīgi no saimnieka, tie ir viņa īpašums, viņu dzīvība pieder saimniekam un tikai viņš izlemj dzīvot vai mirt.

Mēs ar Agzamu iekāpām mašīnā, Aisha apsēdās aizmugurējā sēdekļī, ielika somu klēpī, viņa paskatījās uz priekšu, bet esmu pārliecināts, ka viņa mani dzirdēs, man tikai jāpagriežas.

– Kādi ieroči viņai pieder? “Es jautāju, kad Agzams aizbrauca no mājas.

– Visi zināmie šaujamieroči, labi mētājas ar nažiem, un vispār visi priekšmeti ar asām malām, labi prot garus un īsus zobenus, kā arī prot apieties ar visiem zināmajiem asmeņu ieročiem.

“Viņa tika apmācīta par labu karavīru,” es atbildēju.

“Man ir labākie apmācības centri visā galaktikā,” Agzams lepni atbildēja.

Un tad mēs klusēdami braucām tālāk, es atvadījos no skaistās pilsētas un šīs skaistās planētas. Es šīs planētas dzīvē daudz nepieņemu un, iespējams, arī nekad nepieņemšu, taču, kā teica mans cīņu biedrs, tās ir dažādas, taču tas mums netraucēja būt sabiedrotajiem pēdējā kara laikā. Visi pārpratumi tika nobīdīti otrajā plānā, mēs cīnījāmies un uzvarējām, man nav tiesību stāstīt, kā dzīvot citas planētas iemītniekiem, tā ir viņu dzīve, viņu likumi un noteikumi.

Atvadījāmies no Agzama pie kosmosa kuģa, cieši apskāvāmies, paglaudījām viens otram pa muguru, nesolījām satikties, abi sapratām, ja tikšanās notiks, tad tikai ārkārtējos apstākļos. Mēs neesam jauni, visi ir aizņemti ar biznesu un ģimeni, un tagad mums ir citi mērķi un uzdevumi, un mēs lidojam kosmosā tikai tad, kad tas ir absolūti nepieciešams. Es vairs nevēlos skatīties uz auksto nedzīvu telpu, es gribu stāvēt uz zemes, skatīties uz zāli un kokiem, gozēties saulē un gulēt uz platas mīkstas gultas. Tās laikam ir vecumdienas, lai gan jebkuram vecumam ir savs šarms, tāda ir mana pārliecība.

“Ardievu, draugs,” es klusi sacīju Agzamam, “es novēlu jūsu mājas labklājību, veselību un bagātību jums un jūsu pēcnācējiem.”

– Un es novēlu jums mazbērņus un mazmeitas, laipnas, skaistas un auglīgas vedeklas un veselību jums Arsēnijam un jūsu dēliem. – Agzams man pasniedza biezu aploksni – tie ir Aishas dokumenti, viņa pati izvēlējās vārdu, vecums ir īsts, bet dzimšanas vieta ir viltota, jūs saprotat, tas ir nepieciešams.

Man pat nobira asara, kad iegāju kosmosa kuģī, Aisha man sekoja, man vajag meiteni dabūt kajītē un izskaidrot mūsu ikdienu.

– Aisha, izvēlies jebkuru tukšu kajīti, ēdam pa stundām, grafiks karājas pie ēdamistabas durvīm, katrs gatavo sev, pārējā laikā tu izklaidējies, kajītēs planšetdatori pieslēgti galaktikas tīklam, tu var lasīt ziņas, mums ir piecu dienu lidojums, vēlams nenovērst apkalpes uzmanību no darba.

Un atkal es neredzēju nekādas emocijas, šī ir apmācība, un man nevajadzēja neko teikt par apkalpi, esmu pārliecināts, ka es pat neredzēju meiteni lidojuma laikā. Es devos uz savu kajīti, apkalpe ieradīsies pēc piecām minūtēm, lai gan viņi būs pārsteigti, ka mūsu maršrutā ir pasažieris, viņi neuzdos jautājumus, viņi ir karavīri un neapsprīž priekšnieku pavēles.

Kad devos pie sevis, meitenes vairs nebija gaitenī, laikam viņa bija izvēlējusies kajīti.

Pēc piecām dienām. Arsenijs.

Pa skaļruni es paziņoju visai apkalpei, ka atspolķuģis nolaidīsies uz planētas Asfit pēc 20 minūtēm, un visiem ir jāsatavojas iziet no atspoles tūlīt pēc nolaišanās. Planēta mūs sagaidīja ar mākoņainām debesīm un nelielu lietu. Uz šīs planētas līst vismaz dienu, tas sākas ar šādu lietu un beidzas ar lietusgāzi. Mums steidzami jādodas uz kazarmām un jāsakārto pavēle, lai viņu uzņemtu apakšgrupā. mana jaunākā dēla Radima pavēle, un rīt uzdāviniet Aišu karavīriem. Sievietes arī dien mūsu armijā, viņu vienīgā privilēģija ir atsevišķa telpa ar dušu kazarmās. Pretējā gadījumā viņi kalpo tādos pašos apstākļos kā vīrieši, un viņu vidū ir daudz izcilu cīnītāju. Es neesmu šovinists un neuzskatu, ka sievietēm nav vietas armijā, pēdējais karš parādīja, ka viņas ir izcilas karotājas, analītiķes un izlūkdienesta virsnieces. Jums ir jārūnā ar savu dēlu par meiteni, ļaujiet viņam

viņu iepazīstināt. Cik es zinu, izklūšana džungļos notiks pēc divām dienām, un mums arī jāpavēl intendantam iedot viņai militāro formu, ieročus un citus sīkumus, kas nepieciešami karavīriem.

Kamēr es plānoju, shuttle nolaidās kosmodromā, es piecēlos un devos uz savu kajīti pēc somas, mašīnai jau vajadzēja piebraukt, ekipāža tagad dosies atpūsties, un militārie tehniķi parūpēsies par shuttle. Kad es piegāju pie lūkas, Aisha jau stāvēja pie tās ar somu rokā. Man izrādījās taisnība, mūsu lidojuma piecās dienās ēdamistabā redzējamies tikai dažas reizes, viņa klusībā uzsildīja traukus ar ēdienu, uzmanīgi un ātri tos ēda, tukšo trauku izmeta utilizācijā un ātri izgāja no ēdamistabas, joprojām mierīga savā pastāvīgajā šallē uz galvas garā kleitā un biksēs. Viņa nereaģēja uz apkalpes locekļu čukstiem, kuri acīmredzot gribēja sazināties ar meiteni, nevienam neteica ne vārda, pat ar skatienu neparādīja, ka tos redz un dzird. Es nezinu, kā cīnītāji uz to reaģēja, man šķiet, ka viņi bija nelaimīgi. Viņi nevar saprast viņas uzvedību: viņi izgāja mūsu militāro skolu. Viņi nebija ierobežoti ārpus dienesta, sievietes armijā ir atraisītas un viegli sazināties, dažreiz tas traucē, bet tur neko nevar darīt, vīrieši un sievietes neatkarīgi no tā, vai viņi ir armijā vai civildienestā, šīs vienmēr ir sarežģītas attiecības un pat militārās mācības neglābj.

"Tagad es jūs iekārtošu kazarmās, un rīt es jūs iepazīstināšu ar zinātniskās izlūkošanas vienības komandieri, kurā jūs dienēsīt," es teicu meitenei un, atverot lūku, izkāpu no kuģa. Kad iekāpu pēc manis atsūtītajā mašīnā ar acs kaktiņu pamanīju, ka Aisha viņa ieslīdēja aizmugurējā sēdekli un atkal apsēdās pie loga, skatoties uz priekšu.

Vienu brīdi ļoti gribējās uzzināt, kā mans cīņas biedrs tiek apmācīts mācību centros, bet tad nodomāju, ka labāk man nezināt. Šādu apmācību var sasniegt tikai ar stingrām fiziskām un psiholoģiskām metodēm. Lai gan kāds draugs man apliecināja, ka viņa vergi nepiedzīvo ne badu, ne nepamatotu cietsirdību, es tam neticu. Ir daudz veidu, kā apmācīt lielisku cīnītāju, un es nevaru pieņemt visus, un es nevaru pieņemt gandrīz visas metodes, un es nevēlos par to domāt, es labāk gulēšu.

Mašīna apstājās pie barakas, es liku šoferim atpūsties, un devos uz savu kabinetu, vajag piezvanīt kvartālam un dot pavēles par meitenes sakārtošanu es neatskatījos uz Aishu, bet sajutu ar muguru ka viņa man seko. Birojā es viņai norādīju uz krēslu un devu pavēles savam adjutantam, kurš mūsu īsās sarunas laikā turpināja skatīties uz meiteni, kas skatījās viņam cauri. Kvadrātmeistars ieradās trīs minūtēs, steidzās, parasti uz viņu jāgaida ilgāk. Viņš ir gados vecs vīrietis, pēc pusgada dosies pensijā, tāpēc priekšniecība uz nelieliem noteikumu pārkāpumiem piever acis. Un te viņš ne tikai pārsniedza visus standartus, bet arī ienāca manā kabinetā, aizpogāts, gudrs un ar precīzu soli. Man gandrīz aizrijās no smiekliem un nācās aizsegt muti ar roku, lai neaizvainotu pieredzējušo cīnītāju. Man nav padoto, bet biroja tenkas, par meiteni laikam jau visi kazarmu karavīri zina, nebrīnīšos, ja tagad puse slēpjas nomaļos nostūros un gaida, kad viņa pametīs manu kabinetu. Cilvēce nekad neatbrīvosies no zinātkāres.

"Mums meitene jāiemītina kazarmās, jāiedod viņai militārā forma un standarta ieroču komplekts braucienam uz džungļiem, es pēc pusstundas parakstīšu rīkojumu par viņas uzņemšanu Radima komandā."

– Bez sagatavošanās un pārbaudes? – kvartārs klusi jautāja. Pieredzējušais cīnītājs neizturēja, ilgāk par pusstundu nevar ievērot noteikumus, priekšniecību pavēles apspriest kategoriski aizliegts, taču viņam to jau sen neviens nav atgādinājis.

"Viņa ir labi sagatavojusies," es atbildēju un ieraudzīju uz meiteni vērsto intendanta skeptisko skatienu, bet Aisha pat nepamirkšķināja, man ir bail domāt par viņas apmācības metodēm.

Man nācās bargi paskatīties uz savu padoto, lai panāktu, ka viņš aizver muti. Acīmredzot es grasījos uzdot vēl vienu jautājumu, man bija jāsaka skaļi un skaidri:

– Izpildiet pavēli, ielieciet karavīru algā un parādiet viņai vietu pie galda ēdamistabā, iepazīstiniet viņu ar ikdienas rutīnu un parādiet mācību telpas un poligonu. Par pabeigšanu ziņojiet personīgi.

Kvalitatīvs uzmanīja manu toni un saknieba lūpas.

"Aisha," es pagriezos pret meiteni, "seko viņam, rīt es satikšu tevi birojā 08.00." Meitene piecēlās un devās uz durvīm, ceturkšņa priekšnieks pamodās un metās uz izeju.

Aisha.

Kvadrātnieks mani veda uz otro stāvu, tas, cik saprotu, ir kazarmu sieviešu spārns, tur ir diezgan daudz istabu, tas nozīmē, ka mans izskats lielu ažiotažu neizraisīs, sieviešu ir diezgan daudz. dienē zemes armijā. Kāds vecāka gadagājuma karavīrs man pasniedza istabas elektronisko atslēgas karti un teica, ka pēc pusstundas atnesīs ieročus un formas, sakot, ka man tā staigāt pa kazarmām pēc nolikuma nav pareizi. Es iegāju istabā. Šaura, militāra stila gulta, garderobes vietā ir padziļinājums sienā ar pakaramiem un pāris plauktiem, apakšā plaukti apaviem, neliels naktskapītis sīkām personīgajām mantām un neliels galdiņš ar pieskrūvētu personīgo planšetdatoru. siena, ķebļītis, logs ar žalūzijām un durvis, šķiet, dušas telpā. Kvadrātnieks aizgāja, un es, uzmetusi somu uz ķebļa, devos apskatīt istabu. Dušas telpa ir maza, bet ir pat plaukti higiēnas precēm. Tualetes un izlietne – nekas papildus. Lidojot uz planētu, es izkraidējos, lasot informāciju par zemes iedzīvotājiem, viņu bruņotajiem spēkiem un planētu, kurā es dienēšu. Informācijas ir daudz, lielākā daļa ir bezjēdzīga, pēc pēdējā kara Zemes valdība atcēla ģenerālmobilizāciju un dienestā atstāja tikai profesionālu militārpersonu, kaujās ievainotos aizsūtīja pensijā, nodrošinot viņiem pienācīgu uzturēšanu un laba medicīniskā apdrošināšana, dažas militārās skolas tika slēgtas, pārējās tika pārceltas uz ilgākām un padziļinātām apmācības programmām. Tagad militāristi tika apmācīti vismaz 5 gadus, un viņi saņēma ne tikai izcilu militāro un fizisko sagatavotību, bet arī izcilu izglītību. Priekšlaicīgas pensionēšanās gadījumā viņi varētu paļauties uz labu darbu.

Pirms gulētiešanas ieiešu dušā, bet tagad jāizpēta ikdienas rutīna, jāatceras, kur atrodas militārās nometnes galvenās ēkas, ceru, ka intendants man parādīs. Es to varu izdarīt pats, bet neviens nedeva pavēli doties ārā un izpētīt pilsētu pašam.

Atskanēja piekļauvējums pie durvīm, ceturkšņa kapteinis nesa lielu maisu ar drēbēm un somu ar ieročiem un citiem misijas pabeigšanai nepieciešamiem priekšmetiem. Izmetis somu uz grīdas, vīrietis nolika drēbju maisu uz gultas un sāka vilkt ārā savu formastērpu.

– Jāstaigā pa militāro nometni bez ieročiem un ikdienas formā. – Viņš teica, izvilkdams no somas brīvas bikses, plānu T-kreklu ar garām piedurknēm un augstu apkakli, haki krāsu un taisnu jaku. "Šī ir ikdienišķa uniforma, jums nav jānēsā lakats galvā," un izņēma šalli, lai tā atbilstu T-krekla krāsai, "ja ir karsts, tad var valkāt tikai bikses un T. -krekls ar īsām piedurknēm," un izņēma caurspīdīgu somiņu ar vasaras uniformu, "bet pagaidām tas nebūs vajadzīgs, tagad uz planētas ir rudens, un pēc pāris mēnešiem sāksies ziema. "Tu paskatīsies uz savu soļošanas formas tērpu vēlāk," viņš piebilda un izvilka citu somu. "Ir arī lietuss jaka, silts džemperis un cimdi, redzēsiet vēlāk." Domāju, ka nekļūdījos ar izmēru, šajā amatā dienēju ilgu laiku, man ir uztrenēta acs, un te ir drēbes treniņam," un atkal no somas parādījās caurspīdīga soma, "tad paskatīsies, palika tikai kurpes," un kvartārs izkratīja no somas vairākas caurspīdīgas somas ar sapakotām korpēm un, izvēloties somu ar zemajiem zābakiem, pasniedza man, – tie ir ikdienas formas tērpi, augstiem pārgājēju zābakiem, gaiši. zābaki treniņam un arī čības staigāšanai pa istabu, – tad viņš piegāja pie somas ar ieročiem un izņēma no turienes tumšu, biezu iepakojumu, – tā ir apakšveļa, visa no ērta mīksta materiāla un tik vērīgi skatījās. Nez, par ko viņš mani uzskata? Vai viņš domā, ka esmu pieradis valkāt tikai zīdu?

Kamēr vīrietis aktivizēja manu planšetdatoru, es stāvēju un skatījos uz formastērpu, apskatīšu vienatnē sīkāk, ieroci arī izpētīšu vēlāk.

"Šis ir ieroču seifs," sacīja ceturkšņa kapteinis, noklikšķinot uz neliela kvadrāta pie sienas, neliels panelis attālinājās, un es redzēju īpašus āķus šaujamieročiem un kabatas munīcijai un asmeņu ieročiem, "Es uzstādīju jums planšetdatoru. , ir jūsu pulciņa fiziskās sagatavotības grafiks un ēdnīcas, bibliotēkas un sporta zāļu darba grafiks," vīrietis piebilda, „pārgērbies, tiekamies pēc 15 minūtēm koridorā, iesim iepazīties ar militārā nometne."

Viņš iznāca ārā un es izņēmu formu un apavus. 15 minūtes ir daudz, jums nekur nav jāsteidzas.

Izgāju no istabas tieši pēc 15 minūtēm, ceturtdaļmeistaram tiešām bija dedzīga acs, formas tērps man lieliski piestāvēja – neapskāva manu figūru, bet arī nekarājās kā uz pakaramā, un kurpes derēja ideāli, Es uzvilku šalli, un mani spilgti sarkanie mati bija vairāk pazīstami ar to nepiesaistīs uzmanību.

"Nu, iesim, es jums vispirms parādīšu ēdamistabu," sacīja ceturkšņa vadītājs un devās uz kāpnēm.

* * *

Es atgriezos istabā stundu pirms gaismas nodzišanas. Es nedomāju, ka visi cīnītāji ievēro rutīnu, bet pēc gaismas nodzišanas ir aizliegts atstāt telpu. Ēdamzāle atradās kazarmas pirmajā stāvā, kvartants man parādīja manas daļas galdu, viņi jau bija pabeidusi vakariņas. Mums bija uzkodas, vīrietis bija ziņkārīgs, bet es nesazinājos, un viņš ātri atteicās no mēģinājuma pierunāt mani. Man nav ko stāstīt par savu dzīvi, viss labais notika pirms 6 gadu vecuma, un tad bija verdzība, mācības, smagas mācības un nekādu cerību uz laimīgu nākotni. Mācību centrā sapņi tiek ātri nogalināti, un gada laikā no tiem vairs nav palicis pēdas. Psihologi, treneri, audzinātāji un skolotāji – neviens par jums nežēloja un nepieņēma piemaksas par jūsu vecumu un dzimumu.

Apskatījusi drēbes, rūpīgi pakārusi tās un salikusi pa plauktiņiem, izģērbos un iegāju dušā. Es nenaslapināšu matus, tos ilgi nožūs, mani mati ir efektīvs ierocis, un es tos izaudzēju līdz ceļiem, sapinu četrās bizēs un aptin ap galvu, un tad nostiprināju to ar šalli vai lakatiņu, varu izmantot jebkuru virvi vai pat augu kātu. Bet mati nav vienīgais ierocis. Ierocis ir viss ķermenis. Jūs varat nogalināt ar roku, kāju, galvu un pat muguru. Galvenais ir zināt, kā un kur trāpīt, skaidri aprēķināt spēku un ātrumu. Tas viss ir novests līdz automātismam, un es varu nogalināt pat ar aizvērtām acīm pilnīgā tumsā, koncentrējoties uz skaņu un karstumu vai pat ienaidnieka sirds pukstēšanu. Man bija labi skolotāji, labākie savā jomā, saimnieks neskopojās, pieņēma darbā labākos no labākajiem un maksāja viņiem lielu naudu, lai viņi neskatās uz konkurentiem.

Modinātāja iestatīšana planšetdatorā pulksten 07.00. Rīt man ir tikšanās ar jaunu komandieri, es negaidu neko labu, es nedomāju iekarot karavīru uzticību, rūpējoties par viņiem vai izgriežot savu dvēseli viņu priekšā, runājot par savu grūto dzīvi. Nezinu kā un negribu, katram pienāk tāds liktenis, kādu dievi viņam noteikuši.

Конец ознакомительного фрагмента.

Текст предоставлен ООО «Литрес».

Прочитайте эту книгу целиком, [купив полную легальную версию](#) на Литрес.

Безопасно оплатить книгу можно банковской картой Visa, MasterCard, Maestro, со счета мобильного телефона, с платежного терминала, в салоне МТС или Связной, через PayPal, WebMoney, Яндекс.Деньги, QIWI Кошелек, бонусными картами или другим удобным Вам способом.